

helt udmærket, og også sige tak for den udmærkede analyse af pilotprogrammet, som jo også ligger til grund for vores diskussion her i dag. Og så vil jeg egentlig også gerne takke hr. Søren Espersen. Der er jo et gammelt ordsprog, der siger, at den, der overvinder sig selv, er større end den, der indtager en stad. Når man hører hr. Søren Espersens argumentation, skulle man jo egentlig nå til det resultat, at et sådant arabisk initiativ til fremme af demokrati og menneskerettigheder osv. i den arabiske verden, i den muslimske verden, var noget omsonst, noget, man ikke kan. Men hr. Søren Espersen nåede jo midt i sin argumentation til det modsatte standpunkt. Og det er jeg sådan set glad for.

Vi er glade for, at vi altså her har Dansk Folkepartis tilslutning til et arbejde for demokrati og menneskerettigheder i Mellemøsten. Når jeg tænker på hr. Søren Krarups syn på menneskerettigheder, når vi andre taler om dem herhjemme, er det jo bemærkelsesværdigt – og glædeligt.

Inden jeg går ind på det arabiske initiativ, er der en betragtning, jeg har meget lyst til at sætte forrest, og det er, at det, vi ser i Mellemøsten i disse år her, jo er et trist billede af et fantastisk konfliktfyldt forhold, internt imellem de arabiske lande og eksternt til, skal vi sige, den vestlige verden, den industrialiserede verden med USA i spidsen og os andre med, hvor hele det politiske billede er præget af stærke konflikter og modsætninger. Det er det i Irak, det behøver jeg ikke at uddybe, det er det i forholdet mellem Iran og os andre og deres atomoprustning, det er det, for så vidt angår Hamas, det er det i Afghanistan, det er det i Syrien og Libanon, og det er det jo også, når vi ser på de stigende oliepriser og den vestlige verdens almindelige afhængighed af Mellemøsten.

Vi ser altså et meget konfliktfyldt forhold imellem Vesten og mange af landene i Mellemøsten og i den arabiske verden. Når jeg fremhæver det, så er det jo, fordi vi midt i diskussionen om det arabiske initiativ ikke må forfalde til helter at overvurdere betydningen af det arabiske initiativ. Jeg opfatter det arabiske initiativ som et rigtigt initiativ og et vigtigt initiativ og vigtigere og rigtigere i dag, end det var før tegningesagen, men man skal jo altså ikke tro, at det grundlæggende, i hvert fald slet ikke på kort sigt, ændrer så meget, men det er en rigtig bestræbelse.

Vi må være opmærksomme på, at vi må bringe overensstemmelse imellem, skal vi sige, det ydre og det indre. Det arabiske initiativ fører os

ikke langt, hvis ikke også det ses i forbindelse med, hvad der sker her i landet. Hvis det, der sker her i landet, er præget af et meget modsætningsfyldt og aggressivt forhold til muslimer i almindelighed, så kommer vi nok ikke så forføreligt langt. Derfor er der en sådan sammenhæng, og både den tone, der er, og den lovgivning, der gennemføres her i landet, på flygtninge/indvandrerområdet har selvfølgelig betydning for, hvor meget vi lykkes med at forbedre vort forhold til de arabiske lande.

Jeg vil i øvrigt gerne understrege, som hr. Rune Lund også gjorde det, at jeg meget gerne så, at også modstanden imod anvendelse af tortur bliver en del af et arabisk initiativ. Det mener jeg ligger i forlængelse af en mangeårig dansk særlig indsats på dette område, og det ville, synes jeg, være naturligt at tænke det ind i det arabiske initiativ.

Kl. 18.05

Jeg er så i øvrigt enig i de hovedanbefalinger, der kommer i analysen, og som også går igen i udenrigsministerens anbefaling, nemlig at vi skal fremme reformer og demokrati, at vi også skal tilrettelægge det på en sådan måde, at vi er lydhøre over for de ønsker, der kommer, og at vi skal fokusere maksimalt både tematisk og i geografisk henseende. Alt det synes jeg er båret af sund fornuft.

Så noterer jeg med stor glæde, at ngo'erne deles en fremtrædende plads. Det har vist sig, fremgår det af rapporten og analysen, at ngo'erne hurtigt har tilegnet sig meget betydelig kompetence, og jeg er sikker på, at ngo'erne også i fortsættelsen vil være i stand til at yde et meget betydeligt og konstruktivt bidrag til det arabiske initiativ.

Så noterer jeg mig, at udenrigsministeren til sidst i sin redegørelse her i dag siger, at vi skal styrke det, der hedder repræsentationsstrukturen, og det udtryk studer jeg lidt over. Jeg kunne forstå, at det mere naturlige ville være at sige, at vi skal styrke vores repræsentation. Hvad vil det egentlig sige, at vi skal styrke repræsentationsstrukturen? Ligger der her en særlig finte, er det noget andet end at styrke repræsentationen? Det kan jo udlægges på mange måder. Har man her tænkt sig nogle ganske særlige sådan mellemstlige måder at bygge vores udenrigstjeneste op på? Hvad ligger der egentlig i det udtryk? Det synes jeg kunne være af en vis interesse, især da det nu hedder sig, at hovedparten af midlerne skal bruges til netop at styrke repræsentationsstrukturen.